

anvist af arbejdsformidlingen og er af midlertidig art, og såfremt afstanden normalt vil forudsætte, at den pågældende tager ophold uden for hjemstedet. Personer, som selv har skaffet sig arbejde, er således udelukket fra ydelsen, hvilket de må stille sig uforstående over for. Forslagsstillerne mener, at man under hensyn til de nævnte, i øvrigt fæstsatte betingelser bør lade kravet om, at arbejde skal være anvist af arbejdsformidlingen, udgå.

Til nr. 4.

Ved ændringsforslaget forhøjes beløbet til merudgifter ved dobbelt husførelse til 24 kr. pr. dag, medens det ved lovforslaget kun foreslås forhøjet til 16 kr. imod de nugældende 15,10 kr.

Til nr. 5.

Lovforslaget opretholder reglen om, at der i situationer, hvor der kan ydes tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, kan ydes godtgørelse for en månedlig hjemrejse. Hensynet til den pågældendes familieliv taler efter forslagsstillerens opfattelse imidlertid for, at der gives godtgørelse til en ugentlig hjemrejse.

Til nr. 6.

Det må forekomme rimeligt, at den bolig-hjælpsberettigede får den videst mulige valgfrihed med hensyn til, hvilken art bolig han vil skaffe sig. Der må derfor gives adgang til at yde bolighjælp også til køb af egen lejlighed eller hus, idet hjælpen bør ydes med beløb af samme størrelsesorden som de beløb, som hidtil sædvanligvis er ydet til opnåelse af lejlighed. Arbejdsministeren har skriftligt over for udvalget udtalt: „Ifølge oplysninger fra arbejdsdirektoratet har boligstøtte i forbindelse med opnåelse af lejlighed hidtil været ydet med beløb (principielt som garanti for lån) på gennemsnitlig ca. 4.500 kr. til den enkelte ansøger. Der er dog betydelige forskelle på de beløb, der ydes i de enkelte dele af landet; i det stor-københavnse område og i Nordsjælland ligger gennemsnittet således på ca. 7.000 kr. Det højeste beløb, der hidtil har været ydet til en enkelt ansøger, er ca. 9.500 kr. Den økonomiske støtte i forbindelse med leje af værelse andrager i gennemsnit ca. 250 kr. pr. ansøger.“

Forslaget ligger på linje med en indstilling,

arbejdsdirektoratet på grundlag af forhandlinger i landsarbejdsnævnet har afgivet til arbejdsministeren.

Til nr. 7 og 9.

Ved fremsættelsen af lovforslaget blev det oplyst, at spørgsmålet om en eventuelt midlertidig regulering af vikarbureauvirksomheden uden for handels- og kontorområdet var genstand for forhandlinger, og at der var igangsat en nærmere afprøvning af, hvorvidt der kunne siges at foreligge behov for vikarbureauvirksomhed på de forskellige erhvervsområder, bortset fra handels- og kontorområdet.

Samtidig blev det oplyst, at et eventuelt forbud mod vikarbureauvirksomhed efter regeringens opfattelse ville kræve lovændring.

De nævnte spørgsmål har været forhandlet bl. a. med Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening. Fra disse organisationers side er det herunder blevet fremført, at der ikke er behov for vikarbureauer uden for handels- og kontorområdet, idet der uden for dette område er en lang tradition for anvisning af midlertidig arbejdskraft, hvilken tradition er videreført af den offentlige arbejdsformidling.

Hertil kommer, at en sådan virksomhed efter organisationernes opfattelse vil medføre betydelige vanskeligheder af overenskomstmæssig art.

Endvidere var organisationerne af den opfattelse, at såfremt der i helt specielle tilfælde alligevel skulle vise sig at være behov for vikarbureauvirksomhed uden for handels- og kontorområdet, måtte det i sådanne tilfælde være rimeligt at meddele tilkendelse, medens vikarbureauvirksomhed i øvrigt burde forbydes uden for handels- og kontorområdet.

Endelig var organisationerne enige om, at der for tiden fortsat er behov for vikarbureauer inden for handels- og kontorområdet.

Regeringen kan tiltræde disse synspunkter, som i øvrigt også deles af arbejdsdirektoratet og landsarbejdsnævnet.

Det foreslås derfor, at al vikarbureauvirksomhed for fremtiden — ligesom privat arbejdsanvisning — principielt forbydes, men således at der dels i loven gives tilladelse indtil videre og på de hidtil gældende